

Kladivarji Jugoslavije

Nekaj silhuet z včerajšnje akademije vojnih dobrovoljev v Ljubljani

Ljubljana, 7. junija.
Nedelja, 6. junija 1937, ob 11. uri do pooldine.

Operno gledališče je dalo z nekajt neizvedivo topom, svecanim dihom ponosa in svetosti. Ko sem vstopil, se mi je zelo kakor bi vstopil v veliko katedralo, polno nebesa velikega. Luti so gorele mirno in tiso, kakor gore vedno, ali zdaj se mi je zdelo, da je bilo temu miru in tihoti pridejano nekej prijetno božatjajočega in pozdravljajočega. Za hip so utihnele v meni vse vaskodanosti, vedno in povsed me spremljajoče in nadlegujejoče.

Lože so bile polne, sedeži zasedeni, razen tam spredaj, kjer v navadnih prilikah sede razni izbrani. Na obrazih sedežih je bila nekakšna tina samozavest, odločnost kakor bi govorila: Mi smo s »Kladivarji Jugoslavije, mi smo njeni kladivarji. Stojite je bilo kakor travnik, polno cvetja in klasja, polno življenja in solnce.

In ko je zazvani zvonec, ko se je odgrnil zastor in je na odrui med paljami stala miza z veliko knjigo, malo dalje lep spredaj vladega kralja Petra II, je operni orkester zaigral jugoslovansko himno.

V svedani tisini, kakor v tišini velike katedrale, je sprogorovil predsednik organizacije vojnih dobrovoljev Ljubljane. Poizdral je navzvo, povedal pomen današnje akademije, orisal kakor na filmu dogodek v dnevnih velikega darovanja pred dvajsetimi in več leti, ko so polagali na oltar domovine in za vstajenje Jugoslavije žanty in možje bili in svoje osebnosti, da vstane narod v prah teptan, začušen in preziran, v svobodno življenje. Bili so to junaki, bili so divi heroji, ki so z lastno krvjo pisali svetu deklaracijo za državo, v kateri morajo biti vsi Jugoslovani, deklaracijo izven črnozoltega okvirja. Ta deklaracija, pisana s krovu jugoslovenskih div herojev, med katerimi so častno zastopani slovenški možje in fantje, je bila deklaracija resničnosti, pisana na bojštih, v tresku mitraljez in hrumenju bomb, v grmenju topov — ne papirnata, citana iz mehkih foteljev ampak kakor bliski in grom, drveča preko Kajmakčalana po vsem svetu. Kladiva kladivarjev Jugoslavije so grmela, da je prisluhniti ves svet. In pod njih nakonjam je nastala svobodna država Srbov, Hrvatov in Slovencev, svobodna država Jugoslavija...

Govoril je govorik. Besede so bile kakor ustvarjajoče, polne topote, jeklene, samozavestne... Sreca poslušalec so se odpirala, željno sprejemala kakor poljube in oči so blestele kakor v ponosu in zavesti da so Jugoslovani.

Ploskanje je bil odziv in pozdrav govorniku.

Jenkovo overto Kosovo je zaigral operni orkester pod taktriko opernega kapelnika, tudi kladivarja Jugoslavije, Antona Neffata. Skladba, reproducirana z instrumenti, krasno zvezdanimi, je pričarala veliko Kosovo, tragedijo njegovo, vstajanje njegovo. Instrumenti so živili, akordi zvezeli, taktrika dirigentova je čarala lepoto in veličino izvajane skladbe.

In žela je godba in dirigent navdušeno priznanje.

Operni pevec Robert Primožič je zapel. Operni orkester ga je spremljal. Schumanova pesem »Dva grenadirja« je bila kakor načas za današnjo akademijo. In batrionist Primožič je pel. Glas njegov, lep in topel, preteč in oznanjajoč, je živel v pesmi mogočno. Sreca poslušalec so se zdaj stiskala v bolečinah, v bojazni neznanja, zdaj se širila v zanosu, zdaj bila sama kakor slavospev zmagovalja in moč. Žel je za svoj sijanj spev dolgotrajne aplavze.

Vitava. Smetanova simfonična pesnitev iz cikla »Moja domovina«, ki jo je zaigral operni orkester pod taktriko vojnega dobrovoljca, kladivarja Jugoslavije Antona Neffata, je pričarala vso lepoto Vitave, reke mogočne in v lepem tistem šestetu sprevajajoči sanjavno rjeno lepoto, v forte krliku pokazalo njenje jedo na rušilci domovine. Dih je zastajal poslušalecem. Res, vse priznanje in čast dirigentu in orkestru za ta trenutek lepote in veličja.

Odmor. Tisti odmor. Pod vtišom izvajanja tok sporeda je bilo vsem kakor po veliki molitvi v veliki katedrali.

Zaveznički je zvonec. Zastor se je zopet razgrnil. Na oder je stopila članica Drama, Marija Vera. Z njej lačno umetnostjo obuditi v življenje pisane besede in misel pesmi, je recitirala Golijev »Gorijo zvezde...« in »Črnomorska soneta«. Grobna tisina je bila v dvorani ko je živila pesem.

Andre Armandy:

Princesa Symianova

Roman

Robert je poznal svojega očeta in tako zastavljeno vprašanje mu je bilo povsem jasno. Njegova prisotnost ni imela drugega namena, nego rešiti mater skrb za hčerkico in omogočiti ji, da bi se mogla vsa posvetiti grofu. Zelo slabe volje zaradi osebnosti, ki so se bile tako neprisakovano vrnilile med njegov sestanek, je Robert poslal šopek z bankovcem, potem je pa potrežljivo pričakoval dani.

Mati in hči sta prispeti z običajno zamudo. Prva v zarji pričenjajoče se jeseni življenja, druga v neizvedivo negotovosti brsteče pomladi. Grof je opravil predstavljanje z običajno uglašenostjo, potem je pa prepustil svojega sina in grofico hčerkico njuni lastni duhovnosti, grofico je pa odvedel v galerijo slik, ki je imela med drugim to prednost, da so jo ločile od salona težke zavese.

Ko je ostal Robert z mlado Štašo sam, si jo je temeljito ogledal in jo progasil v duhu za zelo grodo. In res, ne da bi bila baš grda, lepa še daleč ni bila. S težavami njeni nedolocene starosti so

Burno ploskanje. Prejela je šopek rdečih rož.

»Tako je bilo. Dramski prizor s solunsko fronto. Igrali so ga člani Drama: Ceser, Gregorin, Jan in Potokar. Markante je bil ta prizor, slika resničnosti tistih dni velikega darovanja. Pretresljivi, mogočni momenti so se mešali s šegravostjo slovensko, da so srca v prsi poslušalem zdaj udarjala napeto, zdaj se umirila, zdaj se smerjala. Tako, kakor je resnično življenje, ki je določeno na žgalni otar.

Burno s ploskanjem pozdravljen, je bil prizor odigran. Vse priznanje pisanatelju tega prizora, režiserju šestu in igračem ter priditeljem akademije za tak umetniško lep in pomemben spored.

Knjiga »Kladivarji Jugoslavije« se izroči javnosti.

Oder se je razgrnil.

Na njem so stali dobrovoljci. Sredi med njimi predsednik zvezne vojnih dobrovoljev, ki se je pripeljal iz Beograda, slemi kapetan Lujo. Pred njimi je na mizi ležala lepa, debela, pomembna knjiga.

Mogočno ploskanje je pozdravljalo dobrovoljce in hotelo prenehati. Nato je sprogorovil.

Kdo bi pisal njegove besede? ... Preveč topel, preveč bodre, preveč gremke, preveč polne ljubezni so bile. Samo slišati jih more, pisati nikar. Povedal je, zakaj so vojni dobrovoljci izdali knjigo. »Kladivarji

— nkt.

Ali ste vse to videli?

Kratek izprehod po velesejmu, kjer je vsega v izobilju

Ljubljana, 7. junija.

Morda vas zanima, kako smo zadovoljni s sedanjem našo svetovno razstavo. Naj vas ne moti že v začetku beseda »svetovna«, kajti pomisliti je treba, da naš velesejem vendor ne zaostaja toliko za svetovno razstavo, kakor bi moral. Čitali smo uradno statistiko, da je svetovno razstavo obiskalo v prvem tednu okrog 100.000 obiskovalcev, torej v istem času skoraj prav toliko, kakor naš velesejem. Pri tem je treba upoštevati, da naša razstava ne zavzema 100 ha in da niti velika (ali Velika) Ljubljana ne šteje 6 milijonov prebivalcev, kakor Pariz s predmestji. To pomeni, da smo poskali, odnosno da ga še bomo, Pariz in njevo razstavo. Kdo bi potem takem ne bil zadovoljen? Posebno zadovoljen pa mora biti reporter, ki se mu ob tej prilici nudi zopet toliko izredne paše — v sezoni, ko ne morejo več skuhati niti v Španiji noben način.

PONAŠAMO SE Z DOMACIMI IN INOZEMSKIMI RAZSTAVLJALCI

Nedvonom vam je potreben vodič po velesejemu, kajti — priznati je treba — naš velesejem zaostaja za svetovno razstavo — da nima posebnih vodnikov, ki bi vodili obiskovalcev po tem Babilonu in ki bi znali še kakšen nešlovenski jezik. Spodobi se in stara navada je, da stopimo najprej v paviljon E med mizarje. Blagor mu, kdor je včeraj sploh prisel v paviljon; včeraj so ljudje delali samo gnečo na velesejemu in kdor se je prerinil skozi vse paviljone, mu letos ne bo treba iti v toplice. Lahko rečemo, da ta gneča spada tudi med znake nastopajoče gospodarske konjunkture. Zdajko govorim o konjunkturi največji gospodarski strokovnjaki, si lahko privoščijo nekaj besed o nji tudi laiki. V paviljonu E in splohu na vsej razstavi pohištva vladeta letos v resnicu gospodarska konjunktura, že zunaj. Ali ste opazili, da mehkega pohištva sploh ni? Ali ste videli, da so se začele uveljavljati pri pohištvi zopet valovite črte? Morda se nam bliža celo nova zlata doba rokokoja. Edino to nam ne more biti letos ne bo treba iti v toplice. Lahko rečemo, da ta gneča spada tudi med znake nastopajoče gospodarske konjunkture. Zdajko govorim o tem paviljonu, da nam je najbolj všeč: v njem so namreč sami domaci razstavljalci — izjem na treba šteti —, ki se z njimi ponašamo. Pri tem je pa treba nagniti, da se ponašamo z razstavljalci v drugih paviljonih, ne glede na to, ali so nasi ali ne, kajti sicer bi velesejem ne imel medianodrge značaj.

IZUMI ZGODOVINSKEGA POMENA

Velesejem je potreben že zaradi tega, da se ljudje seznanijo z izumi. Ne mislimo le na izume pod marelami. Bolj imenitni izumi so samo v paviljonih. Največ jih je v paviljonu F in H. Od kemikalij — najbolj so na glasu one zoper kurja očesa — pa do električnih ur, ki jih poganjajo žepne baterije je dolga vrsta tehničnih čudežev.

6 se družili nedostatki tudi v njenem obliku, temak, kratek vrat, majhen nosek in koničasta brada, so jo delale podobno mokri kuri. Imela je pa izredno velike, prekrasne modre oči in težke, črncmodre krite.

Ta nemilost prirode pa še daleč ni mogla omehčati Robertove antipatije. S težko prskrivenim trudem je postavljala pregnati mučno tisimo s suhoperšnimi besedami, našel je pa samo vrsto banalnosti, na katere je dobil taksonične odgovore, ki so popokovali predmet pogovora brez vesake skrbi za novega.

Iz antipatije bi jo bil obesil kot breskemombo, da ni uprla vanj svojih velikih modrih oči in mu rekla z manjo ironijo:

— Nekaj si ne prizadevajte skruti to, gospod! Vi se dolgočasite, če govorite, jaz znam pa zelo mokri molčati. Bodite tako prijazni in dajte mi tiste revijo. Zelo rada gledam stike.

Prišel je komornik povedat, da je obed pripravljen in to je rešilo Roberta iz mučne zadregre. Obed, za grofa in grofico razšoken, je bil maledoma zelo neprijeten. Še bolj razdroben, nego ozoljen, je Robert mračno zrl na svoj krožnik. Mlada Štaša je jedla tisto, izpod čela se je pa tu in tam porogljivo ozrla na svojega kavalirja. Robert je opazil njene skrite poglede, spraviti so ga še bolj v slabu voljo in iskal je nove povode, da bi opravil svojo zakrnjenost.

Krasotica je imela suhi vrat, da so se ji videja vse vretenca. Robertu se je zdelo, da bi jih lahko

Jugoslavije. Spomin na tiste dni darovanja, na dan velike Getsemane in Golgota je v nji. Spomin Velike noči, ko se je strisa zemlja in so se odpriali grobovi, ko se je odvalil kamen, in je vstala Jugoslavija, je, da je žrtve in žrtvovani ne ceni in se jih pogabila, da bodo ti spomini v spominu in pobudu prihajajoči generaciji. V knjigi je dnevnik vojnega dobrovoljca, padiega na bojišču darovanja, Gnesa. In njegova mati, ki je stale na odrui med vojnimi dobrovoljci, vse ubožna, vendar s ponosom v sozinj očeh je kot prva sprejela knjigo, v kateri je tudi dnevnik njene sine, da jo poda javnosti. In bila je posredovana ob vseh in vsej so ji kliscali: »Mati naša, mati vseh nas vojnih dobrovoljcev.«

Sole so bile v očeh gledalcev in v arsu nas je nekaj stiskalo. Tam na bojišču, in prihajajoče generacije pa je zadomečila pač kakor veličasten akord, razstila se po vsem gledališču in uhajala ven, na ulico, v svet:

Hej Sloveni...
Bratje, mi storimo trdo
kakor zidi grada,
črna zemlja naš pogromne
tega hoda odpada.

In vse gledališče je pelo...

Spregovoril je še pozdrave stari kapitan, predsednik zvezne dobrovoljev, Lujo.

Ko smo odhajali, je stjalo sonce in vse ulice so bile razsvetljene. Tudi v naših arcih je stjalo sonce...

Idi, knjiga, zgoda vojnih dobrovoljcev, kladivarjev Jugoslavije in javnost naj te čita, da bo stjalo sonce vse...

Vodopjanov

o svojem poletu

Kako sta pogumna in živila mehanika preprečila nevarnost, da bi en motor odpovedal

Zdaj, ko je krenilo živilje v taborišču Severni tečaj v normalnem tir, začenjajo udeleženci Smidtove ekspedicije podrobnejše pripovedovali o svojem držnem našaku na severni tečaji. Radiotelegrafisti posiljajo na poročila potom oddajne postaje preko radijskega vozla na Dicksonovem otoku. Eden izmed prvih se je ogasil slavnih pilotov Vodopjanov.

da vedela sta, da lahko samo tako rečita dragoceno zmes in stisnjenih zob sta dela na naprej.

Na 88. stopinji smo prodri oblake. Spiran je določil lego. Delal je povsem mirno. Mirna je ostala tudi vse posadka in njeni člani niso vedeli, kakšna nesreča nam je grozila. Prvi so sišali o nji šele v taborišču.

Za ledeno ogroj

Poročali smo že, da se je Smidtova ekspedicija utaborila na severnem tečaju in da je njen taborišča že dograjeno. Dvansajt roza-belo-zelenih šotorov stoji okrog večjega črneg žotorja. Okrog velikega taborišča, podobnega iz zraka vasici, so napravili visoko ogroj iz ledu, da bili zaščiteni pred ledenskim vetrom. Okrog počitnih šotorov so napravili manjše ledene ogroje. Člani ekspedicije žive redno živilje, po delu čez dan igrajo šah in pišejo dnevničke. Manjka jim štivo, toda spremem radijski aparati jih dovoljujejo poslušati vsek dan vesti in program mnogih postaj. Vreme je še vedno neugodno tako, da Mazuruk, odletel 50 km od taborišča, še ni mogel startati, da bi se pridružil ostalim trem letalom. Ledena gora s posadko se premika s hitrostjo 6 in pol milje na dan.

Razpoke v ledu

Po zadnjih poročilih prof. Smidta se se pojavile v ledeni gori, kjer se je utaborila njegova ekspedicija, razpoke v ledu. Ledena gora meri v premeru okrog 2 km. Tako so nastali ozki vodni pasovi, kar je ekspediciji dobrodošlo za hidrološka raziskavanja. Ledena gora sama pa splet zaenkrat še ni ogrožena. Njen premikanje proti Grinlandiji ni več tako hitro, kakor je bilo v začetku. 4. junija je bila ledena gora na 88 stopinji 57 minut severne širine in na 30. stopinji zapadne dolžine. Nad severnim tečajem je še vedno oblačno in megleno.

Končno se je tudi letalu Mazuruku posredovali pripeljeti na ledeno goro k tovaršem. Posadka njegovega letala je zdravila in letalo je nepoškodovan.